

Oda a Espanya

JOAN MARAGALL

Escolta, Espanya, la veu d'un fill
que et parla en llengua no castellana:
parlo en la llengua que m'ha donat
la terra aspra;
en 'questa llengua pocs t'han parlat;
en l'altra, massa.

T'han parlat massa dels saguntins
i dels qui per la pàtria moren;
les teves glòries i els teus records,
records i glòries només de morts:
has viscut trista.

Jo vull parlar-te molt altrament.
Per què vessar la sang inútil?
Dins de les venes vida és la sang,
vida pels d'ara i pels que vindran;
vessada, és morta.

Massa pensaves en ton honor
i massa poc en el teu viure:
tràgica duies a mort els fills,
te satisfeties d'honres mortals
i eren tes festes els funerals,
oh trista Espanya!

Jo he vist els barcos marxar replets
dels fills que duies a que morissin:
somrients marxaven cap a l'atzar;
i tu cantaves vora del mar
com una folla.

On són els barcos? On són els fills?
Pregunta-ho al Ponent i a l'ona brava:
tot ho perderes, no tens ningú.

Espanya, Espanya, retorna en tu,
arrenca el plor de mare!

Salva't, oh!, salva't de tant de mal;
que el plor et torni feconda, alegre i viva;
pensa en la vida que tens entorn:
aixeca el front,
somriu als set colors que hi ha en els núvols.
On ets, Espanya? No et veig enlloc.
No sents la meva veu atronadora?
No entens aquesta llengua que et parla entre perills?
Has desaprès d'entendre an els teus fills?
Adéu, Espanya!

1898

MARAGALL, Joan (1900): *Visions & Cants*. Barcelona: Tipografia L'Avenç.